HAZRETİ EBUBEKİR

Gül Devri - 2

HAZRETİ EBUBEKİR

İÇİNDEKİLER

HAZRETİ EBUBEKİR

Fil olayının üzerinden iki yıl geçmişti. Tarihler 573 yılını gösteriyordu. Mekke'de hava alabildiğine sıcaktı. İnsanlar gölgede bile serinleme

ihtiyacı duyuyordu. Kimileri yüzünü, boynunu ıslatırken kimileri de yelpaze kullanıyordu.

Pazar yerinde yıldırım gibi koşan adam çok heyecanlıydı.

– Ebu Kuhafe, müjde! Nur topu gibi bir oğlun oldu!

Ebu Kuhafe bir an ne yapacağını şaşırdı. Önce bir sevinç sardı yüreğini. Ardından da bu sevinç endişeye dönüşüverdi. Çevresindekiler onu tebrik ederken Ebu Kuhafe: "Dilerim bu da önceki doğanlar gibi ölmez." diye dua etti.

Aceleyle eve koştu. Karısı Selma'nın kucağındaki bebeği aldı. Şefkatle bağrına bastı. Sonra evde şenlik havası başladı.

Birkaç gün sonra Selma, bebeğini sarıp sarmaladı. Sevinç ve endişeyle karışık duygularla evinden çıktı. Kucağındaki nur topu yavruyu Kâbe'ye götürüyordu. Avludan içeriye adım attığında etrafında dikilen putlara bakmadı bile. Doğruca Kâbe'nin yanına vardı. Selma bebeğini hafifçe kaldırdı.

– Ey Kâbe'nin Rabbi, dedi. Bundan önceki oğullarımın hepsi şimdi Senin yanında. Hiç birinin büyüdüğünü görmek bana nasip olmadı. Ne olur şu yavrucağı bana bağışla. Ömrünü uzun eyle, diye

yüreğinden gele gele yalvardı, yakardı. Gözyaşlarıyla duasını süsledi. Artık eve dönmeye karar vermişti ki kulağında: "Ey Allah'ın kulu! Endişelenme, isteğin kabul edildi. Evlâdın yaşayacak. O, Allah Resûlünün en yakın arkadaşı olacak." diye yankılanan sesle irkildi.

Selma bir an ne yapacağını bilemedi. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Hem bu ses öylesine sıradan bir ses de değildi. Hemen yere kapanıp bu müjdeden dolayı şükür secdesi yaptı. Sonra kalkıp evinin yolunu tuttu. Duyduğu o sözlerden de kimseye bahsetmedi. O günden sonra bebeğini gözü gibi korudu. Oğlunu titizlikle büyüttü.

Ebu Kuhafe ve Selma, Atik ismini verdikleri oğullarına her baktıklarında içten içe seviniyor, o yaşadığı için Allah'a şükrediyorlardı.

İleride Ebubekir olacak olan küçük Atik konuşup, derdini anlatacak yaşa geldiğinde sokaklarda arkadaşlarıyla koşmaya, oyunlar oynamaya başladı. Arkadaşları arasında çok sevilen biriydi. Hatta mahalle sakinleri bile ondan övgüyle söz ediyordu. Kendi çocuklarının da onun gibi temiz bir ahlâka sahip olması için dua ediyorlardı.

* * *

PUTLAR

Ebu Kuhafe bir gün aceleyle eve geldi. Heyecanlıydı. Oğlunun yanına yaklaştı ve şefkatli bir ses tonuyla,

– Oğlum, haydi Kâbe'yi ziyarete gidelim. Bu gün büyük ilâhları Kâbe avlusuna çıkaracaklar, dedi.

Atik, babasına itiraz etmedi. Sakin bir şekilde hazırlandı. Beraberce Kâbe'nin yolunu tuttular. Oraya vardıklarında Ebu Kuhafe, etraftaki irili ufaklı yüzlerce heykeli göstererek,

– Bak oğlum, dedi. Bunlar bizim tanrılarımız. Bütün işlerimizde bize yardımcı olurlar. Onlara saygıda kusur etmeyiz. Önlerinde diz çöker ibadet ederiz. Sen de tanrılarımızı tanımalısın. İşte, şu gördüğün tanrının adı Hubel… Bu da Uzza… Şu ilerideki Lat… Onun yanındaki de Menat'tır. Onları iyi tanı! Onlar tanrılarımızın en büyükleridir, diye anlattı.

Küçük Atik babasının anlattıklarını dinlemiyordu bile. Gözlerini taş yontmaya çalışan adama dikmişti. Bu adam çölden bulup getirdiği taşa şekil vermeye çalışıyordu. Az sonra ortaya bir heykel daha çıkacaktı. İnsanlar da bu taştan heykelin önünde diz çöküp yalvaracak, ondan dileklerinin gerçekleşmesini isteyeceklerdi.

– Oğlum, söylediklerimi duydun değil mi, diye sordu, babası.

Atik başını çevirip babasının gösterdiği heykellere baktı. Hiç de sevimli değillerdi. Yüzlerinde insanı ürküten bir hava vardı. Babasının bütün ısrarlarına rağmen putların önünde eğilmedi. Hiçbir şekilde onlara saygı göstermedi.

Ebu Kuhafe, oğlunu orada bırakıp işinin başına döndü. Atik hemen en yakınındaki puta yaklaştı ona,

– Benim karnım çok aç, dedi. Bana yiyecek verebilir misin?

Karşısındaki puttan ses seda çıkmıyordu.

– Öyleyse su ver bana, dedi bu kez.

Put yine tepki vermedi. Atik bir başka puta yönelip,

– Bana elbise ver, dedi.

Ondan da bir cevap alamamıştı. Taş ve tahtadan heykeller herhangi bir cansız varlıktan farklı değildi. Kıpırdamadan öylece duruyorlardı. Bunun üzerine Küçük Atik, yerden bir taş aldı. Üzerine sineklerin konup kalktığı bir heykelin karşısına geçti.

– Şimdi şu taşı sana doğru fırlatacağım, dedi. Eğer gerçekten ilâh isen yana çekilip kendini koru!

Taşı hızla fırlattı. Orada bulunanlar durumu hemen babasına haber verdiler. Ebu Kuhafe koşup geldi. Oğlunun putlara yaptıklarını görünce neye uğradığını şaşırdı. Kolundan tutup onu hemen eve götürdü.

Hanımı Selma'ya olanı biteni anlattı.

– Şu çocuk korkarım bizim ilâhlarımıza tapmayacak, diye dertlendi.

Selma yıllar önce Kâbe'de duyduğu sesi hatırlamıştı. Oğlunun saçlarını sevgiyle okşarken,

– Karışma çocuğa bey, diye savundu oğlunu. İçinden nasıl geliyorsa öyle davransın. Sen anlat, gerisi kendisinin bileceği iş. Zorlayıp da üzme benim evlâdımı.

* * *

ÇOBAN

– Oğlum, Atik! Haydi şu etleri komşulara dağıtıver. Ayrıca hepsine de selâmlarımı ilet, dedi annesi.

Küçük Atik tepsiyi aldı. Çukurca gözlerini annesinin yüzünde gezdirdi bir süre. Kadın, oğlunun sevgi dolu bakışlarını görünce başıyla kapıyı işaret etti.

– Oyalanma, dedi. Bir an önce dağıtıver. Daha sürüyü otlatmaya götüreceksin. Sıcak bastırmadan yola çıkmış olman gerek.

Atik kapıdan koşarak çıktı. Kendisine verilenleri bir bir teslim etti yerlerine. Herkes memnun olmuştu.

– Boşuna iyiliklerin anası dememişler ona! Kimin başı darda, Ümmül Hayr orada. Bu iyiliği için annene teşekkür ederiz, diye Atik'e memnuniyetlerini bildirdiler. Hayırsever biri olduğu için Selma'ya, "Hayırların anası" anlamına gelen bu adı komşuları takmıştı.

Boş tepsiyle eve döndüğünde onu babası karşıladı. Yemen'e ticaret için gitmeye hazırlanıyordu. Son hazırlıklarını yaparken ona seslendi.

– Hadi bakalım oğlum, sürüyü çıkar ahırdan. Vahalarda otlat, sula. Fakat dikkat et, sıcakta kalmasın hayvanlar. Ha, fazla dolaştırma, yorulmasınlar, diye tembihledi.

Küçük Atik her gün önüne kattığı sürüyü Mekke'nin dışına çıkarıp otlatıyordu. Öğle vakti olunca da bir gölgeliğe sığınıp dinleniyordu.

Bu sade hayat uzun yıllar devam etti. Küçük Atik delikanlı oldu. Artık ona Ebubekir diye hitap etmeye başladılar.

KERVAN

Mekkeliler ticaretle uğraşıyorlardı. Komşu şehirlere kervanlarla gidip geliyor, çeşit çeşit mal alıp satıyorlardı.

Hazreti Ebubekir de bu kervanlara katılmaya başladı. Bir çok mal alıp geliyor ve bunları kısa zamanda satıyordu. İnsanlar ona çok güveniyorlardı. Bu yüzden işleri çok iyi gidiyordu.

Bir yaz günüydü. Güneş, göğün tam ortasındaydı. Uzun bir deve kervanı Mekke'den çıkmış çölde ağır ağır yol alıyordu. Havada kavurucu bir sıcaklık vardı.

Kervan, bir süre sonra mola verdi. Hemen gölgelikler hazırlandı. Herkes can havliyle kendini güneşten gizledi.

– Haydi acele edin! Tanrılarımızı çıkarıp dua edelim, dedi içlerinden biri.

Bir köşede, garip bakışlarla onları izleyen adam çok düşünceliydi. Bu orta boylu, zayıf bedenli, beyaz yüzlü ve seyrek sakallı olan kişi Hazreti Ebubekir'di. Konuşanlar onun tuhaf bakışlarını fark etmediler bile. Âdetleri olduğu üzere helvadan hazırladıkları putları ortaya çıkardılar. Onların karşısında ibadet edası takındılar. Kendi elleriyle yaptıkları bu cansız varlıklara dileklerinin gerçekleşmesi için yalvardılar. Kimi kazancının bol olmasını kimi de hastalığının sona ermesini diliyordu putlardan. Gökten para yağmasını isteyenler bile vardı.

– Bu günlük bu kadar ibadet yeter! Şimdi yeme içme zamanı, dedi en yaşlıları.

Sıra en eğlenceli bölüme gelmişti. Sıcaktan erimeye başlayan putlara hücum ettiler. Helvadan yapılma putlar, kahkahalar arasında parçalandı, ağızlara atıldı. Az önce önünde saygıyla eğilip ibadet edilen bu minik heykeller şimdi ağızlarda çiğneniyordu. Bu sırada insanlar espriler yapıyor, kahkahalara boğuluyorlardı.

– Bu tanrıyı benim hanım hazırladı dün akşam. Nasıl, tadını beğendiniz mi?

– Beğenmek ne kelime, bayıldık, bayıldık! Hah hah ha! Ama gelecek sefere şekerini biraz fazla koysa daha iyi olur, dedi yaşlı olan.

İçtiği şarap ağzından taşıp göğsüne dökülen adam Hazreti Ebubekir'e seslendi.

– Hey, Ebu Kuhafe'nin oğlu! Helvadan yemedin. Tanrılarımıza da tapmıyorsun, bari içkimizden bir iki yudum al.

Hazreti Ebubekir iğrenir gibi baktı adamın uzattığı kadehe. Tam cevap verecekti biri yutkuna yutkuna konuştu.

– Yahu sen Ebubekir'i tanımıyor musun? O bizim tanrılarımıza tapmadığı gibi, ağzına da bir

yudum şarap koymaz. Ömründe içki içtiği görülmemiştir onun.

Bir başkası ağzını silerek araya girdi.

– Helâl olsun be! Bu yaşına kadar bir kere olsun ağzına içki koymadı. Koca Mekke'de içkinin tadına bakmayan üç-beş kişiden biridir. En yakın arkadaşı Muhammed de içmez, dedi.

Hazreti Ebubekir, sesini çıkarmadı. Bu tür olaylara sık sık şahit olur, insanların bu garip hâllerini üzüntüyle izlerdi. Kendisi asla onlar gibi davranmaz, evinde bile put bulundurmazdı.

Yemekler yenilip, dinlendikten sonra kervan yola devam etti. Akşam olunca mola verdiler. Hazreti Ebubekir geceleyin bir rüya gördü.

Gökten bir ay kucağına inivermişti. Hazreti Ebubekir onu eliyle göğsüne doğru bastırırken uyandı. Heyecan ve merak içindeydi.

Rüyasını yanındakilere anlattı. Fakat kimse bu rüyanın ne anlama geldiğini bilemedi. Sonunda bir rahipten bahsettiler. Bu Yemen'de yaşayan Yemlika adında bilge biriydi.

Hazreti Ebubekir Yemen'e varınca hemen Rahibi buldu. Rüyasını anlattı. Ondan bu rüyayı yorumlamasını istedi. Rahip:

– Sen nerelisin, dedi.

– Mekke'denim.

– Ne iş yapıyorsun?

– Tüccarım.

Rahip gülümsedi. Karşısındaki genci bakışlarıyla anlamlı anlamlı süzdükten sonra,

– Gördüğün bu rüyada büyük müjdeler var, dedi.

Hazreti Ebubekir sabırsızlıkla onu dinliyordu. Rahip konuşmasını sürdürdü.

– Gökten inen ay, son peygamberdir. Yakın bir zamanda ortaya çıkacak. Sen de O'nun en yakın arkadaşı ve yardımcısı olacaksın.

Hazreti Ebubekir duyduğu bu sözlerden çok etkilendi. Zaten herkes bir peygamberin geleceğini söylüyordu. İncil'de, Tevrat'ta hep bu müjdeler vardı. Fakat kendisinin o peygambere en yakın insan olacağını doğrusu hiç beklemiyordu. Rahip Yemlika:

– Bu müjde karşılığında senden bir isteğim olacak, dedi. Eğer ben sağ iken O'nunla görüşürsen bana haber gönder. O'nunla görüşeyim. Eğer ölmüş olursam O'na selâmımı ilet. Sen şahit ol ki ben O'nun getireceği her şeyi daha şimdiden kabul ediyorum.

Hazreti Ebubekir derin düşünceler içerisinde Mekke'ye döndü. Artık etrafta olan bitenle daha yakından ilgilenmeye başladı.

TEREDDÜTSÜZ KABUL

Hazreti Ebubekir evindeydi. Gözlerini duvara dikmiş, dalıp gitmişti. Aklında yine halk arasında dilden dile anlatılan müjde vardı. Yahudi ve Hıristiyan bilginleri yakında bir peygamberin geleceğini söylüyorlardı. Hazreti Ebubekir de epeyce bilgili biriydi. Okuduğu kitaplarda gerçekten de benzer müjdeler vardı.

Birden doğruldu. Kapıya yöneldi. "El Emin" diye anılan yakın arkadaşı Hazreti Muhammed'e gidiyordu. Kafasını kurcalayan meseleyi her zamanki gibi yine O'nunla paylaşacaktı. Duyduklarını yol boyunca düşündü.

Bir ara karşıdan birinin geldiğini gördü. Aynı anda yüzünü bir sevinç kapladı. Bu, O idi. Çocukluktan beri en yakın dostu olan Abdullah oğlu Muhammed! Her fırsatta bir araya gelip dertleştiği, çok sevdiği, özü sözü doğru insan…

Birbirlerine iyice yaklaştılar. Göz göze geldiler. Sevgiyle bakıştılar bir an.

– Nereye böyle Ey Ebubekir, diye sordu Peygamber Efendimiz.

– Sana geliyordum ey Muhammed. Bazı düşüncelerimi seninle paylaşacaktım. Peki sen nereye gidiyordun?

Hazreti Ebubekir, arkadaşının önemli bir şeyler söylemek istediğini anlamıştı. Beklediği gibi de oldu. İnsanların en doğru sözlüsü usulca açtı mübarek dudaklarını.

– Ben Allah'ın elçisi ve peygamberiyim. Allah beni, emrini halka bildirmem için vazifelendirdi. Seni Allah'a davet ediyorum. Allah'a yemin ederim ki, benim bu davam haktır.

Hazreti Ebubekir nefesini tutmuş dinliyordu. Ne güzel sözlerdi bunlar! Demek müjdelenen insan nihayet gelmişti.

– Ey Ebubekir! Ben seni Allah'a kulluk etmeye davet ediyorum. O'na eş ve ortak koşmamaya, O'ndan başkasına tapmamaya davet ediyorum. Allah'a itaat etmeyi sağlama yolunda bana yardımcı olmaya davet ediyorum!

Hazreti Ebubekir:

- Buna delilin nedir, diye sordu.

Peygamber Efendimiz:

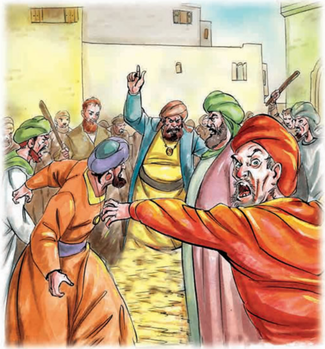
- Yemen'de karşılaştığın ihtiyar bilgin, dedi ve bilginin söylediklerini anlattı.

Hazreti Ebubekir, Efendimizin nur saçan yüzüne sevgiyle baktı. Sanki yıllardır bu anı bekliyordu. Kalbi delicesine çarparken uzandı, Peygamberimizin elini tuttu. Ta yüreğinden gelen coşku dolu bir sesle sözlerin en güzelini söyleyiverdi.

– Ben şahadet erdim ki, Allah'tan başka ilâh yoktur; Muhammed O'nun kulu ve resûlüdür!

Gönlü bir kuş kadar hafiflemişti Hazreti Ebubekir'in. İnananların ilklerinden olmanın mutluğunu yaşıyordu.

* * *

İNSANLARI DAVET

Müslümanlar, Erkam'ın evinde bir araya toplanmışlardı. O sırada henüz otuz sekiz kişiydiler. Başta, Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh) olmak

üzere hepsinin gözü Efendimizin üzerindeydi. Herkes çok mutluydu. Artık doğru yolu bulmuşlar, hiçbir şekilde kötülüklere bulaşmamaya karar vermişlerdi.

Dışarıda yüzlerce insan hâlâ yanlışlarla dolu bir hayat yaşıyordu. Ne pahasına olursa olsun onların bu güzelliklerden haberdar edilmesi gerekiyordu. Hazreti Ebubekir, Efendimizin gülümseyen yüzüne bakarak,

– Ya Muhammed, dedi. Hep birlikte dışarıya çıkalım. Halkımıza İslâm'ı anlatalım. Bu mutluğu onlar da yaşasınlar.

Efendimiz, Ebubekir'e sevgiyle baktı.

– Daha sayımız az.

Bunun üzerine Hazreti Ebubekir ısrar etti. Peygamber Efendimiz bu ısrarlara daha fazla dayanamadı. Hep birlikte Kâbe'nin yolunu tuttular. Oraya vardıklarında, etrafa dağılıp kendi akraba ve tanıdıklarının arasına oturdular. İnsanları huzura kavuşturacak olan hakikatleri anlatmaya başladılar.

Hazreti Ebubekir, bir konuşma yaptı. Putperest olan insanları Allah ve Resûlünün yoluna davet etti. Peygamber Efendimiz de bir köşede oturmuş onu izliyordu.

Orada bulunanlar, kin ve nefret dolu bakışlarla Hazreti Ebubekir'i baştan ayağa süzdüler. "Doğrusu bu kadarına da pes!" diye düşünüyorlardı. Aralarından mırıltı hâlinde sesler duyuldu.

– Şunlara bakın hele! İnsanların bu tanrılar için Mekke'ye geldiklerini unutmuş olmalılar. Eğer biz tanrılarımızdan vazgeçersek civardaki kabileler de vazgeçer. O zaman Mekke ticaret merkezi olmaktan çıkar. Para kazanamayız, aç kalırız!

– Ne duruyoruz o hâlde? Susturun şu konuşanı, diye hışımla ayağa kalkıp Müslümanların üzerine yürüdüler.

Ebu Cehil, Peygamber Efendimize doğru koştu. Ama sahabiler ona izin vermediler. Hepsi canını Peygamberimize siper etmişti. Müşrikler bu kez de yumruk ve tekmelerle Müslümanlara saldırmışlardı. Sahabileri öldüresiye dövüyorlardı. Hele aralarında Utbe diye biri vardı ki, insanlıktan çıkmıştı âdeta. Yumruklarının yeterli olmadığını düşünmüş olacak ki, demir uçlu ayakkabılarıyla Hazreti Ebubekir'in yüzüne vurdu.

Hazreti Ebubekir'in yüzü şişmişti. Utbe, bütün bunlarla da yetinmedi. Yerde boylu boyunca yatmakta olan Hazreti Ebubekir'in karnının üstüne çıktı ve onu çiğnemeye başladı. Hazreti Ebubekir dayanamayıp bayıldı.

Bu manzarayı dehşetle seyredenlerden bir feryat koptu.

– Öldü galiba!

– Hey bakın, Teymoğulları geliyor!

Birkaç adam yıldırım gibi daldı müşriklerin arasına. O gözü dönmüş topluluğu bir hamlede dağıttılar. Bunlar Teymoğulları denen kabilenin mensuplarıydı. Hazreti Ebubekir de bu kabiledendi. Kendi akrabaları olan Ebubekir'i kurtarmaya gelmişlerdi. Henüz Müslüman değillerdi. Ama kendi insanlarını ne pahasına olursa olsun savunurlardı. Hazreti Ebubekir'i Utbe'nin elinden kurtardılar. İçlerinden biri,

– Bayılmış, dedi. Sallamadan taşımalıyız. Çabuk bir çarşaf getirin!

Çok geçmeden çarşaf getirildi. Hazreti Ebubekir yerde baygın şekilde yatıyordu.Onu çarşafın içine koyup evine götürdüler. Öleceğinden kimsenin şüphesi yoktu. Öfkeyle geri dönüp tekrar Kâbe'ye geldiler. Hazreti Ebubekir'e saldıranları tehdit ettiler.

– Yemin ederiz ki, eğer Ebubekir ölürse biz de Utbe'yi sağ bırakmayız!

Müşrikler, Hazreti Ebubekir'i öldüresiye dövmüşlerdi. Çevresini saran akrabaları ümitsiz bir

şekilde bekleşiyordu. Hazreti Ebubekir o kadar perişan hâldeydi ki, değil konuşmak dudaklarını bile kıpırdatamıyordu. Uzun zaman sonra gözlerini açtı. Etrafındakilere şöyle bir baktıktan sonra merakla sordu:

– Allah'ın Peygamberi nasıl?

Onun ayılmasıyla sevince boğulan insanlar bir anda değişiverdi. Yüzlerini asarak Hazreti Ebubekir'i azarladılar.

– Sen O'nun yüzünden bu felâkete uğradın. Buna rağmen hâlâ kendini düşünmüyor, O'nun için çırpınıyorsun.

– Yazık sana! Durup dururken kendini tehlikeye attın. Neredeyse öldürüyorlardı seni. Fakat hâlinden hiç de ders almamışsın, dedi bir diğer akrabası.

Hazreti Ebubekir, bu sözlere kulak asmadı. Israrla Peygamber Efendimizin durumunu soruyordu. Çünkü bir ara O'nun tartaklandığını görmüştü.

– Allah'ın Resûlü hayatta mı? Ona bir şey oldu mu, diye tekrar sordu.

Canından bile üstün tutuyordu Allah Resûlünü. Binlerce Ebubekir O'na feda olsun diye düşünüyordu.

* * *

SIDDIK

Hazreti Ebubekir, Mekke sokaklarında dolaşıyordu. Birkaç kişinin kendisine doğru hızlı adımlarla geldiklerini gördü. Adamların yüzlerinden çok

heyecanlı oldukları hemen anlaşılıyordu. Epeyce yaklaşmışlardı ki içlerinden biri haykırdı.

– Ey Ebubekir, olanları duydun mu?

– ?

– Arkadaşın Muhammed, bir gecede kırk günlük yol kat ettiğini söylüyor.

– !

– Güya Kâbe'den Mescid-i Aksa'ya gitmiş, oradan da göklere çıkmış.

Hazreti Ebubekir gözlerini iri iri açarak sordu.

– Gerçekten bunu O mu söylüyor?

Karşısındaki adam gülümsedi. İşte şimdi Hazreti Ebubekir itiraz edecek, "Böyle bir şey mümkün değil!" diyecek diye bekliyordu. Ümitle atıldı.

– Tabi ya! İnanılmayacak bir olay değil mi?

Hazreti Ebubekir derin derin baktı onlara ve tam bir teslimiyet içinde şu cevabı verdi.

– Ben sizin gibi düşünmüyorum. Eğer O bunları söylemişse gerçekten doğru söylemiştir. O'nun şakayla da olsa yalan söylediğini duydunuz mu?

Müşrikler afallamışlardı. Bir an ne söyleyeceklerini bilemediler. Biri kendini toparlayınca atıldı.

– Ne yani, şimdi sen inanıyor musun bütün bunlara?

Hazreti Ebubekir omuzlarını silkerek cevap verdi:

– Hem de hiç tereddütsüz!

Umdukları cevabı alamayan müşrikler çaresizlik içinde son bir kere daha yüklenmeye çalıştılar.

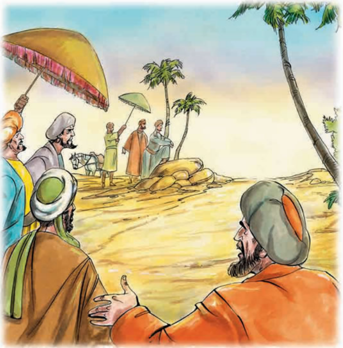
– Ama nasıl olur? Buradan Kudüs'e gitmek, sonra göklere çıkmak... Sabah olmadan geriye dönmek... Aklın alabileceği şeyler değil bunlar! Sen böyle bir şeye nasıl inanırsın ey Ebubekir?

– Sadece buna değil, meleklerin gökten indirdiklerine de inanıyorum. Asıl şaşılacak olan, sizin durumunuzdur. Hem O'na "El Emin" diyorsunuz, hem de O'nun sözlerine inanmıyorsunuz, diye karşılık verdi Hazreti Ebubekir.

Umduklarını bulamayan müşrikler gerisin geriye döndüler. Doğrusu, Hazreti Ebubekir onların hiç beklemediği bir tavır sergilemişti.

Olaya şahit olanlar durumu Peygamber Efendimize anlattılar. İnsanların en güzeli Gül Muhammed Aleyhisselâm duyduklarından son derece memnun oldu. Hazreti Ebubekir'e "Sıddık" yani doğruyu kesin şekilde onaylayan ünvanı verdi. O andan sonra Hazreti Ebubekir hep Sıddık olarak tanındı.

* * *

ÖZGÜRSÜN EY BİLÂL!

Müşrikler İslâmiyetin yayılışını bir türlü kabullenemiyorlardı. Bütün yolları deniyor, bu durumu engellemeye çalışıyorlardı. Fakir ve kimsesiz olan Müslümanları daha çok eziyor, onlara akla hayale

gelmedik işkenceler yapıyorlardı. Kimini hasırlara sarıp yakıyor, kimini aç susuz bırakıyorlardı.

Hazreti Ebubekir'e kavmi sahip çıkmıştı. Müşrikler artık ona dokunamıyorlardı. Bunu fırsat bilen Hazreti Ebubekir Mekke sokaklarında çekinmeden dolaşıyor, insanlara Allah'ı anlatıyordu.

Bir gün adamın biri koşarak geldi, kulağına bir şeyler söyledi. Ayağa fırlayan Hazreti Ebubekir koşmaya başladı. Rüzgâr gibi gidiyordu. Yolunun üzerinde bir kalabalık görünceye kadar koştu. İnsanlar kızgın çöl üzerinde kahkahalar atıyordu. Hâllerine bakılırsa pek eğleniyorlardı. Kahkahaları korkunç bir ses bastırdı.

– Ya bu hâlde öleceksin Bilâl, ya da Muhammed'i inkâr edip Lât ve Uzza'ya tapacaksın!

Bu sese acıyla bir başka ses karşılık verdi.

– Allah birdir! Allah birdir!

Hazreti Ebubekir merakla kalabalığı yarıp öne geçti. Gördüğü manzara karşısında âdeta donup kaldı.

Yerde Habeşli bir köle sırt üstü yatırılmıştı. Karnının üzerine de kocaman bir taş konulmuştu. Bu siyah derili insan, henüz Müslüman olan Bilâl'in ta kendisiydi

Hazreti Ebubekir acıyla kıvranan Bilâl'in hâline daha fazla dayanamadı. Ümeyye'ye nefretle baktıktan sonra,

– Bu zavallıdan ne istiyorsun, diye haykırdı. Allah'tan korkmuyor musun? Senin bu zulmün ne zamana kadar sürecek?

Ümeyye doğrulup Ebubekir'e baktı. Kaşlarını çattı, yüzünü daha çirkinleştirdi.

– Onu yoldan çıkaran sensin, diye çıkıştı. O hâlde bu durumdan onu kurtarmak sana düşer!

Bu üstü kapalı bir teklifti. Ümeyye, Bilâl'den ümidini kesmiş, onu Hazreti Ebubekir'e satmaya niyetlenmişti.

– Peki öyleyse, dedi Hazreti Ebubekir. Benim bir kölem var; üstelik senin dindaşındır. Hem de bundan daha güçlüdür. Onu sana vereyim, sen de bana Bilâl'i ver.

Ümeyye, içinde insanlık namına bir zerre dahi taşımayan biriydi. Kalabalığı şahit tutarcasına,

– Bir şartla kabul ediyorum. Kölenin hanımını da vereceksin.

– Tamam, kabul.

– Bitmedi, onların çocuklarını da isterim.

– Tamam, bunu da kabul ettim. Başka şart koşacağın bir şey kaldı mı?

– Artık kabul ettim. Al, Bilâl senin olsun.

Hazreti Ebubekir çok sevindi bu duruma. Hemen atılıp Bilâl'in üzerindeki taşı indirdi.

– Haydi kalk Bilâl. Kurtuldun artık, diye onu topluluğun yanından uzaklaştırdı. Bilâl'le birlikte tam altı tane daha köleyi özgür bıraktı.

HİMAYE

Müşriklerin zulümleri her geçen gün artıyordu. Müslümanlar için Mekke'de hayat iyice zorlaşmıştı. Sıkıntılar artık dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı.

Hazreti Ebubekir yüksek sesle Kur'ân okuyor, müşrikler bundan rahatsız oluyordu. Çünkü o, Allah'ın âyetlerini okumaya başladığında kendini tutamıyor, içli içli ağlıyordu. Yanık yanık okuyor, okudukça gözyaşlarına boğuluyordu.

Kureyş kabilesinin kadınları ve gençleri önce şaşkın şaşkın baktılar ona. Hepsi merak içerisindeydi. Kendi aralarında konuşmaya başladılar.

– Tuhaf, bu adam ne okuyor böyle?

– Sesi de çok içli…

– Bakın bakın! Ebubekir ağlıyor!

Kendisini izleyenlere aldırmadı Hazreti Ebubekir. Zaten onları fark etmiyordu bile. Uzun uzun namaz kıldı. Okudu, ağladı. Ta yüreğinin derinliklerine yerleştirdiği âyetler dinleyenleri hayran bırakıyordu. Daha da yaklaştılar. Öyle ki Hazreti Ebubekir'i görebilmek için birbirlerini itip kakmaya başlamışlardı.

Müşrikler bu durumdan hiç hoşlanmadılar. Kadınlarını ve gençleri etkileyen Hazreti Ebubekir'i uyardılar. Fakat o bu uyarılara kulak asmadı. Kur'ân'ı yüksek sesle okumaya, okudukça ağlamaya devam etti. Tabi kadınlar ve gençler de onu izlemeye… Müşrikler baktılar ki iş kötüye gidiyor, hepsi

bir olup Hazreti Ebubekir'in karşısına dikildiler. Tehdit eden bir tavır takınarak niyetlerini söylediler:

– Ebu Kuhafenin oğlu! Artık yaptıklarına tahammülümüz kalmadı. Eğer böyle açıktan ibadet edeceksen bundan sonra senin için iyi olmaz, haberin olsun!

Hazreti Ebubekir bu duruma çok üzüldü. Hemen Peygamber Efendimize koşup derdini anlattı.

– Ya Resûlûllah, müşrikler benim ibadetime engel oluyorlar. Onların tehditlerine kulak asacak mıyım? Ne olur bana izin ver. İbadetime kimsenin karışmadığı bir yere gideyim.

Peygamber Efendimiz ona Mekke'yi terk etmesini, Habeşistan'a gitmesini söyledi. Orada rahatça ibadetlerini yapabilir, inancından dolayı sıkıntılara maruz kalmazdı.

Hazreti Ebubekir, vakit kaybetmeden yola çıktı. Gönlü buruktu. Mekke'den ayrılmak, biricik dostunu yalnız bırakmak ona zor geliyordu. Izdırap dolu düşüncelerle ilerlerken bir kabileye rastladı. Kabilenin reisi olan İbnu Dağınne onu görür görmez tanıdı.

– Nereye gidiyorsun ey Ebubekir, diye sordu.

Hazreti Ebubekir hüzünle baktı Mekke'ye doğru. Yüreğindeki özlemi kelimelerle bastırmak istercesine anlattı derdini.

– Mekkelilerin baskısına dayanamayıp kaçmak zorunda kaldım. Rahatça ibadet edebileceğim bir yere gidiyorum.

İbnu Dağınne Müslüman değildi ama Hazreti Ebubekir'i çok severdi. Güven veren bir ses tonuyla,

– Ey Ebubekir, diye söze başladı. Senin gibiler memleketlerinden ayrılmamalı. Sen, yoksullara yardım eden, akrabalarını gözeten, insanların yardımına koşan, misafirperver bir insansın. Mekke'ye dön. Kendi memleketinde ibadet et. Ben seni koruyacağım!

Beraberce şehre girdiler. İbnu Dağınne bir akşam kapı kapı dolaşıp Kureyş kabilesinin ileri gelenlerini ziyaret etti. Gördüğü herkese aynı cümleleri söylüyordu.

– Ebubekir memleketinden kovulacak adam değildir. Yoksula yardım eden, akrabalarını gözeten birini yurdundan nasıl çıkarırsınız? Şunu bilesiniz ki Ebubekir bundan böyle benim himayem altındadır. Ona kimse kötülük yapmasın.

Mekkeliler bu adama saygı duyarlardı. Bu yüzden ona itiraz edemediler. Fakat bir şart ileri sürdüler.

– Dediğin gibi olsun. Ebubekir kalsın Mekke'de. Ama ne olur, Rabbine kendi evinde ibadet etsin. Evinin içinde namazını kılsın. İstediği şeyleri odasında okusun. Hiçbir zaman açıktan açığa yapmasın bunları. Yoksa biz ondan rahatsız oluruz. Çünkü Ebubekir ibadetlerini açıktan yapınca bizim kadınlarımız, gençlerimiz ondan etkileniyor.

İbnu Dağınne söylenenleri dinledikten sonra,

– Bu sözlerinizi kendisine ileteceğim. Ama şunu bilin ki artık Ebubekir benim korumam altındadır. Ona dokunan karşısında beni bulur!

İbnu Dağınne, Hazreti Ebubekir'e gitti, müşriklerin sözlerini anlattı. Bunun üzerine Hazreti Ebubekir evine kapandı, ibadetlerini dört duvar arasında yapmaya başladı. Fakat fazla dayanamadı buna. Evinin avlusuna bir mescit yaptı. İbadetlerini bu küçük mescitte yapmaya devam etti. Her zaman olduğu gibi yine Kur'ân okuyor ve sürekli ağlıyordu.

Mescidin etrafını saran meraklı insanlar onun hâlinden yine etkilenmeye başladılar. Müşrikler bu

defa ona bir şey diyemediler. Çünkü Hazreti Ebubekir İbnu Dağınne'nin himayesindeydi.

Birinin himayesine alınan adama hiç kimse dokunmazdı. Bu gelenekten dolayı âdeta elleri kolları bağlıydı müşriklerin. Sonun da çareyi İbnu Dağınne'ye haber salıp onu Mekke'ye çağırmakta buldular.

İbnu Dağınne geldi. Müşrikler durumu anlattılar.

– Biz, Ebubekir ibadetini evinde yapsın diye senin teminatını kabul ettik. O ise sınırı aştı. Avlusuna bir mescit yaptı. Orada açıktan açığa namaz kılıyor, Kur'ân okuyor. Kadınlarımız ve gençlerimizi etkiliyor, dediler.

Burunlarından soluyorlardı âdeta. Ellerinden gelse Hazreti Ebubekir'i bir kaşık suda boğuvereceklerdi. O kadar kızgındılar. Putlara tapmak kalplerini iyice katılaştırmıştı. Kararlı bir ses tonuyla niyetlerini açığa vurdular.

– Ebubekir'i bundan alıkoy. Eğer evinin içinde ibadetini yapıyorsa yapsın. Yok eğer bunu kabul etmiyorsa, himayeni geri aldığını söyle. Çünkü sana saygımız var. Himaye ettiğin birine dokunmak istemeyiz. Ama o, böyle açıktan ibadet edecekse buna asla izin vermeyiz.

İbnu Dağınne bir şey demeden ayrıldı. Mekkeliler bu defa çok sinirliydiler. Onlarla karşı karşıya kalmak istemedi. Hazreti Ebubekir'i buldu ve ona:

– Seni hangi şartlarda himaye ettiğimi biliyorsun, dedi. Ya anlaştığımız şart üzere davranmaya devam edeceksin ya da himayemi bana geri verdiğini ilân edeceksin. Çünkü Arapların sözümden döndüğümü işitmelerini istemiyorum.

Hazreti Ebubekir zaten birinin himayesine girmekten sıkılmıştı. Gayet emin bir şekilde:

– Al himayen senin olsun! Bana Allah'ın himayesi yeter, dedi.

İbnu Dağınne, Hazreti Ebubekir'in sözlerini duyar duymaz Kureyşlilere seslendi:

– Ey Kureyşliler! Ebu Kuhafe'nin oğlu benim güvencemi geri vermiştir. Bundan sonra benim için ha siz ha o fark etmez! İstediğinizi yapın, ben karışmıyorum işinize!

Sonra Hazreti Ebubekir Kâbe'ye doğru yürüdü. Kureyş'in cahillerinden biri karşısına çıktı. Fırsat bu fırsat, diyerek başına toprak şaçtı. Hazreti Ebubekir onun bu davranışına çok içerlemişti. Etraftan olayı seyredenlere dönerek onu şikâyet etti:

– Bu serserinin bana yaptığını görüyorsunuz değil mi?

Karşısındakiler umursamaz bir tavırla cevap verdiler:

– Bunu başına kendin getirdin! Sen de herkes gibi olsaydın ya… Neden kavminle ters düştün ki?

Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh) çok üzülmüştü. İnananların bu kadar zalim olabilmesini tertemiz gönlü kaldıramamıştı. Yoluna devam ederken dudaklarından şu cümleler döküldü:

– Ey Rabbim, Sen ne kadar da sabırlısın! Ey Rabbim, Sen ne kadar da sabırlısın! Ey Rabbim, Sen ne kadar da sabırlısın!

* * *

HİCRET İZNİ

Kapı aceleyle vuruluyordu. Merakla kapıyı açtılar. Bir ışık süzüldü içeriye. Fakat bu, gün ışığı değildi. Hazreti Muhammed'in nuruydu! Gözler

kamaştı bir anda. Hazreti Ebubekir endişeli, kızları Hazreti Aişe ve Esma da şaşkındı.

Çünkü tuhaf bir durum vardı ortada. İnsanların en şereflisi, bu haneye her gün uğrardı ama bu saatte ilk defa geliyordu. O güne kadar ya sabah, ya akşam gelen Efendimiz, ilk defa öğle üzeri çalıyordu bu kapıyı. Çok önemli bir olay vardı o hâlde. Hazreti Ebubekir merakla sordu.

– Ya Resûlûllah, hiç bu saatte hanemize uğramazdınız; herhâlde önemli bir mesele var…

Peygamber Efendimiz etrafa bir göz attı. Hazreti Aişe'yi ve Esma'yı fark etti. Kısık bir sesle,

– Onları dışarı çıkar. Seninle gizli konuşacağım, dedi.

Hazreti Ebubekir güven veren bir eda ile,

– Ya Resûlûllah, ikisi de benim kızlarım. Anam babam sana feda olsun. Acaba işin nedir?

– Cenab-ı Hakk, bana Mekke'den çıkmak ve göç etmek için izin verdi.

Hazreti Ebubekir heyecanla atıldı.

– Ya Resûlûllah! Seninle gelmek için bana da izin var mı, diye sordu.

– Ben de seni beraberimde götürmek için geldim.

Hazreti Ebubekir gözyaşlarına boğuldu. Ağladı, ağladı. Nihayet yaşlı gözlerini Peygamber Efendimize çevirdi.

– Ya Resûlûllah, dedi. Sırf bu günler için aylardır iki deveyi hazır bekletiyordum. Bunların birini sen al, dedi.

Peygamber Efendimiz deveyi ücretsiz kabul etmedi. Bunun üzerine Hazreti Ebubekir,

– Anam babam sana feda olsun ya Resûlûllah, tamam, parasıyla olsun. Yeter ki bir an önce gidelim buralardan!

Bütün hazırlıklar tamamdı. Kılavuzla anlaşıldı. Ayrıca çobanlık yapan Amir de onlara yiyecek getirecek ve Mekke'deki gelişmelerin haberini verecekti.

Perşembe günü Efendimiz ve Hazreti Ebubekir evin arkasındaki kapıdan dışarıya çıktılar. Sevr Dağı'na doğru ilerlemeye başladılar.

Hazreti Ebubekir yolda çok endişeliydi. Sürekli olarak etrafı kolluyordu. Mekke'den çıktıklarını birileri görmüş olabilirdi. Eğer öyle bir durum varsa tedbirli olmalıydı. Peygamber Efendimize gelebilecek herhangi bir tehlikeye karşı arkada kalıyordu.

Peygamber Efendimiz O'nun bu davranışını fark edince,

– Ey Ebubekir, neden kâh önüm sıra, kâh arkam sıra yürüyorsun öyle, diye sordu.

Hazreti Ebubekir sevgiyle baktı Peygamberimize.

– Ya Resûlûllah, bazen takip edildiğimizi düşünüyorum. O zaman geriden geliyorum. Bazen de onların yol kenarında bize pusu kuracaklarını düşünüyorum. Bu yüzden de öne geçiyorum.

Efendimiz gülümsedi. Sevgi dolu bir sesle konuştu,

– Bir tehlike baş gösterdiğinde onu benim yerime sen göğüslemek istiyorsun değil mi?

Hazreti Ebubekir hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

– Evet, seni Hak Peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki sana bir zarar gelmesini istemiyorum. Senin başına gelecek her tehlikeyi ben karşılarım.

Mağara nihayet görünmüştü. Dikkatli bir şekilde oraya tırmandılar. Mağaranın önüne geldiklerinde Hazreti Ebubekir yine endişeliydi. Efendimize dönüp,

– Ya Resûlûllah, dedi. İçeriye önce ben gireyim. Ne olur ne olmaz. Burası yırtıcı hayvanların yuvası

da olabilir. İçerde yılan çiyan vardır belki. Sana bir zararları dokunsun istemem.

İçeriye girdi. Etrafı yoklayıp düzenledi. Delikleri tespit etti ve elbisesinden yırttığı parçalar ile oraları tıkadı. İçerinin temizliğinden ve güvenliğinden iyice emin olduktan sonra Peygamber Efendimizi içeriye davet etti. Efendimiz eğilip mağaranın küçücük ağzından güçlükle girdi. Uygun bir yere oturdular.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) ve Hazreti Ebubekir mağarada Allah'ı anmakla meşguldüler. Akşama doğru at kişnemeleri duyuldu. Bir süre sonra da Ümeyye'nin konuşmaları duyuldu.

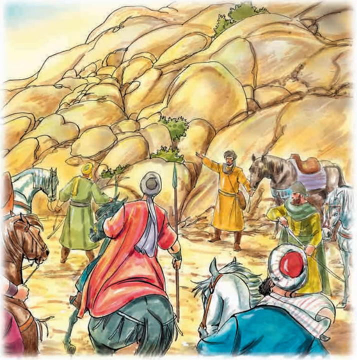
– Mekke'yi karış karış aradık ama ortada yoklar. Hubel'e and olsun, yerin yedi kat dibine de girseler bile bulacağım onları!

İz sürücüsü etrafı dikkatle inceledikten sonra,

– İzler şu mağaraya doğru gidiyor, dedi.

Ebu Cehil heyecanla atıldı.

– O zaman ne duruyoruz? Haydi gidip yakalayalım!

Hep birlikte yamaçtan tırmanmaya başladılar. Az sonra mağaranın önüne gelmişlerdi.

Hazreti Ebubekir endişe içerisinde kıvranıyordu. Nefesini tutmuş, gözlerini mağaranın girişine dikmişti.

– Ya Resûlûllah, diye fısıldadı. Bu adamlar bizi yakalayacaklar! Baksana, bunlardan biri eğilip ayaklarının ucuna bakıverse bizi görecek! Allah'a yemin ederim ki, ben kendim için kaygılanmıyorum. Bütün endişem senin içindir.

Peygamber Efendimizde ise endişeden eser yoktu. Son derece sakin görünüyordu. Hazreti Ebubekir'e,

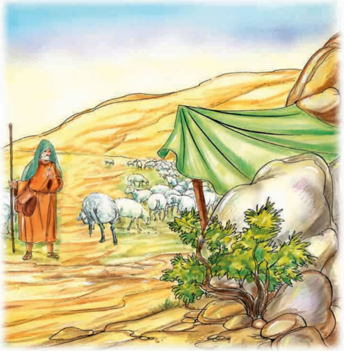
– Korkma, dedi. Allah bizimle beraberdir.

Bu sırada mağaranın önündeki adamlar yeniden konuşmaya başladılar. Ümeyye sinirli bir şekilde izciye bağırıyordu.

– Mağara ağzındaki örümcek yuvasını görmüyor musun? Buraya girmiş olsalardı bu ağ bozulurdu. Bizi boş yere yordun.

Sonra atlarına binip hızla oradan uzaklaştılar. Mağaranın girişindeki örümcek ağı ve yuva yapan güvercin iki mukaddes yolcuya muhafızlık yapmışlardı. Bu Allah'ın apaçık bir mucizesiydi. Allah kendisine inananları koruyordu.

GERÇEK KILAVUZ

Peygamber Efendimiz ve Hazreti Ebubekir pazartesi sabahı tuttukları kılavuz eşliğinde mağaradan ayrıldılar. Medine'ye hicret ederken Mekke'ye doğru özlemle bakıyorlardı. Hazreti Ebubekir bir

ara Peygamber Efendimizin dudaklarından dökülen şu cümleleri duydu.

– Ey Mekke, vallahi sen Allah'ın yarattığı yerlerin en hayırlısı, Allah katında en sevgili olanısın! Bana senden daha güzel, daha sevgili vatan yoktur. Kavmim, beni senden çıkarmamış olsaydı, senden başka bir yerde yurt yuva tutmazdım.

Vakit öğleye yaklaşmıştı. Güneş tam tepelerinden vuruyordu. Sıcakta yola daha fazla devam edemediler. Hazreti Ebubekir etrafa bakındı. İleride bir kayalık gördü.

– Şurada bir gölgelik var!

Hemen oraya koştu. Kayalığın ancak bir insan sığacak kadar gölgesi kalmıştı.

Hazreti Ebubekir eliyle gölgeliğin taşını dikenini temizledi. Üzerindeki elbiseyi çıkarıp yere serdi ve Peygamber Efendimize seslendi.

– Ya Resûlûllah, buyrun biraz uzanıp dinlenin. Yola sonra devam ederiz, dedi.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) onun bu fedakarlığı karşısında memnun olmuştu. Sonra hazırlanan gölgeliğe uzandı.

Hazreti Ebubekir etrafa göz atmak için gezintiye çıktı. Takip edilip edilmediklerini anlamak istiyordu. Çevrede gezinen genç bir çobana rastladı. Çobana,

– Sütü olan koyun var mı, diye sordu.

– Var, dedi çoban.

– O hâlde bize biraz süt sağar mısın?

Çoban tanımadığı misafire,

– Neden olmasın? Tabi ki sağarım, deyip koyunlardan birini tutup getirdi.

Çoban su kaplarından birine süt sağdı. Hazreti Ebubekir onu bir kaba boşalttı. Çobana teşekkür edip Peygamber Efehdimizin yanına geldi. Efendimiz uyanınca ikram edilen sütü içti.

Hazreti Ebubekir:

– Ya Resûlûllah, artık gidelim mi, diye sordu. Peygamber Efendimiz yerinden kalktı. Birlikte eşyaları deveye yükleyip yola koyuldular.

* * *

KUMA ÇAKILAN AT

Kureşyli müşrikler Peygamber Efendimiz ve Hazreti Ebubekir'i yakalayana yüz deve vaat etmişlerdi. Gayet iyi iz süren Süraka, sahil yolunda iki deveyle dört kişinin gittiğini haber almıştı. Hiç vakit kaybetmeden atını sahil yoluna çevirmiş ve kısa sürede aradığı kişileri bulmuştu. Süraka, uzakta giden iki deveyi görünce atını mahmuzlamış, toz kaldırarak onlara yaklaşmıştı.

Hazreti Ebubekir uzaktan bir atlının geldiğini farkedince yüreği heyecanla çarpmaya başladı.

– Ya Resûlûllah, bize doğru bir gelen var!

Peygamber Efendimiz oralı bile olmadı. Derin bir teslimiyet içinde yoluna devam ediyordu. Oysa arkadan gelen atlı onlara yetişmek üzereydi. Hazreti Ebubekir telâşla Peygamber Efendimiz tekrar uyardı.

– Ya Resûlûllah, adam bizi yakalayacak!

– Korkma, Allah bizimle beraberdir.

Adam iyice yaklaşmıştı. Aralarında beş on metre ancak kalmıştı. Hazreti Ebubekir bu adamın Peygamber Efendimiz bir zarar vermek istediğini anlamıştı. Ağlamaya başladı.

– Neden ağlıyorsun?

– Allah'a yemin ederim ki kendim için ağlamıyorum. Anam babam sana feda olsun, senin için ağlıyorum, dedi samimi bir sesle.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz gelen adama şöyle bir baktı. Bu, Süraka'ydı. Ödülü kazanma hırsıyla yola koyulmuş, sonunda onları bulmuştu.

– İşte yakaladım sizi, diye bağırıp atını üzerlerine sürdü.

Tam bu sırada Peygamberimizin sesi duyuldu.

– Allah'ım, bizi bu adamın yapacağı kötülüklerden koru!

Aynı anda Süraka'nın atı karnına kadar kuma gömülüverdi. Hazreti Ebubekir şaşkınlık içerisindeydi. Süraka yere düşmüş, doğrulmaya çalışıyordu. Kendini toparladıktan sonra atına tekrar binip saldırmak istedi. Fakat yine atın ayakları

kuma saplandı. Atın ayaklarının saplandığı yerden dumanlar çıkmaya başlayınca Süraka,

– Biliyorum, başıma gelenler sendendir, dedi. Beni kurtarırsan sizi takipten vazgeçeceğim.

Efendimiz Yüce Allah'tan Süraka'yı kurtarmasını diledi.

Süraka atına binip, gitmeye davranırken,

– İlerde benim çobanlarım var. Onlara söyleyin ne kadar koyun deve varsa hepsini size versinler. Medine'de gerek olur.

Peygamberimiz ona sevgiyle gülümsedi ve dua etti. Sonra da,

– Bizim ihtiyacımız yok, dedi.

Süraka ayrıldıktan sonra yola devam ettiler. Nihayet ıssız çöl yolları sona erdi. İnsanlara rastlamaya başladılar. Hazreti Ebubekir buralardan sık sık gelip geçtiği için herkesi tanıyordu. Onlar,

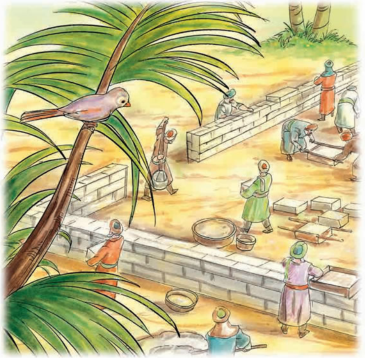
– Yanındaki kimdir ey Ebubekir, diye soruyorlardı.

Hazreti Ebubekir hiç tereddüt etmeden,

– Kılavuzumdur, diyordu.

Peygamberimiz O'nu doğru yola çağırmış olan gerçek bir kılavuzdu. Hazreti Ebubekir doğruyu söylüyordu.

* * *

MEDİNE

Medineliler, Peygamber Efendimizi ve Hazreti Ebubekir'i eşi görülmemiş bir coşkuyla

karşıladılar. Onları evlerine buyur ettiler. Kendilerine bu yüzden "Yardım eden" anlamında "Ensar" denildi. Misafir ettiklerine de "Göç eden" anlamında "Muhacir" denildi.

Hazreti Ebubekir'i Harice adında bir sahabi evine davet etti. Bu, çok yardımsever, güzel ahlâklı ve seçkin bir Medineliydi. Hazreti Ebubekir, o günden sonra Harice'nin evinde kalmaya başladı. Daha sonra Peygamber Efendimiz Muhacirleri, Ensar'la kardeş ilân etti. Hazreti Ebubekir'i de evinde kaldığı Harice ile kardeş yaptı. Böylece Hazreti Ebubekir ile Harice'nin dostluğu iyice pekişti.

Bu ara Müslümanlar Medine'de bir mescit yapmaya karar verdiler. Böylelikle ibadetlerini bir arada yapabilme imkânı olacaktı. Herkes mescidin kendi arsası üzerine inşa edilmesini istiyordu. Nihayet en uygun arsa belirlendi. Bu arsaya mescit yapabilmek için tek bir mesele kalmıştı. Bu arsa iki yetim çocuğa aitti ve onları ikna etmek gerekiyordu. Çocuklar,

– Ya Resûlûllah, biz bu arsayı sana hediye ediyoruz. Bunu dilediğin şekilde kullan, dediler.

Peygamberimiz bu teklifi kabul etmedi. İlla ki parası ödenecekti. Hem de gerçek değeriyle…

Fakat o kadar parayı nereden bulacaklarını düşünürlerken Hazreti Ebubekir,

– Ya Resûlûllah, Mekke'den gelirken yanımda beş bin dirhem para da getirmiştim. Bu arsanın parasını müsaade ederseniz ben ödemek istiyorum, dedi.

Hazreti Ebubekir, parayı ödedikten sonra mescidin inşaatına başladılar. Peygamber Efendimiz bu inşaatta Hazreti Ebu Bekir ile omuz omuza çalıştı. Kerpiç taşıdı, harç karıştırdı.

* * *

CENNET MÜJDESİ

Bir gün Peygamber Efendimiz evinde oturuyordu. Hazreti Ebubekir, Efendimiz'i görmek için

O'nun bahçe kapısına kadar gelmişti. İçeriye girmek için izin istedi. Peygamber Efendimiz, sahabi efendimize gelenin kim olduğunu sordu. O da eliyle Hazreti Ebubekir'i göstererek,

– Ebubekir'dir, dedi. Yanınıza gelmek için izin istiyor.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem):

– Onu içeriye al ve kendisini cennetle müjdele, dedi.

Sahabi, Hazreti Ebubekir'e gülümseyerek,

– Ey Ebubekir, dedi. Allah Resûlü seni cennetle müjdeliyor!

Bu haber üzerine Hazreti Ebubekir'in yüreğini bir sevinç kaplayıverdi. O an insanların en talihlisi oluvermişti. Peygamber Efendimizin yanına doğru ilerlerken Allah'a şükrediyordu.

* * *

HAYIRDA YARIŞ

Bizans İmparatorluğu, Arabistan'a saldırmak için ordu hazırlamış haberi üzerine hemen harekete geçildi. Peygamber Efendimiz orduyu hazır hâle getirmek için sahabilerin yardımına baş vurdu.

Hazreti Ömer bütün malını hesapladı. Sonra Efendimizin huzuruna çıktı. Peygamberimiz ona,

– Ey Ömer, sen ne getirdin, diye sordu.

Hazreti Ömer:

– Bütün malımın yarısını getirdim ya Resûlûllah, dedi.

Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz,

– Çocuklarına ne bıraktın, diye sordu

Hazreti Ömer:

– Buraya getirdiğim kadar da onlara bıraktım, sözü üzerine Efendimiz çok memnun olmuştu.

Az sonra Hazreti Ebubekir göründü. Hazreti Ömer içinden "Bu kez iyilik yarışında Ebubekir'i geçtim." diye düşünüyordu. Allah Resûlü:

– Ey Ebubekir, sen ordu için ne getirdin, diye sordu.

– Neyim var neyim yok, hepsini Allah yoluna bağışladım ey Allah'ın Resûlü, dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz,

– Peki ailene ne bıraktın, diye sordu.

Hazreti Ebubekir:

– Onlara Allah ve Resûlünün sevgisini ve hoşnutluğunu bıraktım, diye cevap verdi.

Hazreti Ömer ve orada bulunanlar bir daha anladılar ki kimse Hazreti Ebubekir'i hayır yarışında geçemezdi.

AÇLIK

Hazreti Ebubekir bir akşam çok acıkmıştı. Evde yiyecek bir şeyler aradı, ama bulamadı. Bir süre ne yapacağını düşündü. Sonra evinden çıkıp

mescide doğru yürümeye başladı. Etrafta kimsecikler yoktu. Bir süre sonra Hazreti Ömer'le karşılaştı. Şaşkın şaşkın bakıştılar. Hazreti Ebubekir:

– Ey Ömer, dedi. Seni Bu saatte evinden çıkaran nedir?

– Açlık… Ya sen neden buradasın?

– Ben de aynı sebepten…

İki dost bir yere oturmaya hazırlanıyorlardı ki Peygamber Efendimiz göründü. Efendimiz de acıkıp, yiyecek bulamadığı için evinden çıkmıştı. Oturup ne yapacaklarını düşünüyorlardı ki Peygamber Efendimiz:

– Kalkın Ebul Heysem'e gidelim. O bize bir şeyler ikram eder, dedi ve üçü birden yola koyuldular.

Ebul Heysem'in evinde sessizlik hakimdi o gün. Ev ahalisi yatmaya hazırlanıyordu. Ebul Heysem'in küçük oğlu bir ara duyduğu sese kulak kabarttı. Kapı vuruluyordu. Arkasından bir ses geldi.

– Ebul Heysem!

Çocuk yatağından doğruldu, babasına seslendi.

– Baba, Hazreti Ömer kapıda. Bize sesleniyor.

Ebul Heysem:

– Yat oğlum, dedi. Yanlış duymuşsundur. Bu saatte Ömer'in kapımızda ne işi olabilir ki?

Çocuk yatmadı. Dikkatle dışarıdaki sesleri dinlemeye devam etti. Bu sırada bir ses daha duyuldu.

– Ebul Heysem!

Çocuk babasını sarsarak,

– Baba, bu Hazreti Ebubekir'in sesi, dedi. Peygamber Efendimizin en yakın arkadaşı kapıyı çalıyor!

Ebul Heysem bir an düşündü. Bu saatte insanlar dışarıya bile çıkmazdı. Az önce dediği gibi yine,

– Yat oğlum, dedi. Ebubekir bu saatte bize neden gelsin ki? Sen yanlış duymuşsundur.

Çocuk yine yatmadı. Dışardan gelen konuşmaları dinlemeye devam etti. Tam bu sırada yüreklere ferahlık veren bir ses duyuldu.

– Ebul Heysem!

Çocuk bu sesi duyunca heyecanlandı. Yatağından fırlayıp kapıya koştu. Bir yandan da sevinçle babasına sesleniyordu.

– Baba kalk! Resûlûllah evimize geldi!

Çocuk kapıyı açtı. Peygamber Efendimizi, Hazreti Ebubekir'i ve Hazreti Ömer'i karşısında gördü. Işıl ışıl gözlerini onların yüzlerinde gezdirdikten sonra,

– Hoş geldiniz Ey Allah'ın Rasûlü, dedi.

Bu sırada Ebul Heysem de koşup gelmişti. Kapıdakileri görünce heyecanlandı. Âdeta eli ayağına dolaştı.

– Bu ne büyük şeref Ya Resûlûllah! Lütfen içeriye buyurun.

Çok geçmeden Ebul Heysem bahçesinden çeşitli hurmalar topladı. Hemen ardından da davarlarından birini kesip misafirleri için yemek hazırlattı. Her şeylerini Mekke'de bırakan bu üç büyük insanın açlığını gidermek onun için çok büyük bir mutluluk olmuştu.

* * *

HARAM LOKMA

Hazreti Ebubekir bir akşam çok acıkmıştı. Tam bu sırada hizmetlisi çıkageldi. Elinde bir miktar yiyecek vardı.

– Ey Ebubekir, bak sana bir şeyler getirdim. Buyur ye, dedi.

Hazreti Ebubekir hizmetçinin verdiği yiyeceği yemeye başladı. Son lokmayı da ağzında çiğneyip yutarken hizmetçinin bakışlarındaki tuhaflığı fark etti.

– Hayrola? Niçin öyle bakıyorsun?

Hizmetçi şaşkın bir şekilde cevap verdi.

– Sana ne zaman bir şey getirdiysem onu nereden aldığımı sorardın. Fakat bu defa sormadan yedin, dedi.

Hazreti Ebubekir ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra,

– Bu akşam çok acıkmıştım, dedi. Onun için sormadım herhâlde. Söyle bakalım, nereden gelmişti bu yediklerim?

Hizmetçi ellerini kavuşturup anlattı.

– Bilirsin, Müslüman olmadan önce muska filân yazardım. Bir ev halkı bana bir muska yazdırmıştı. Ama parasını o gün vermemişlerdi. Bu gün evlerinin yanından geçiyordum. Baktım ki şenlik yapıyorlar. Hemen gidip parayı hatırlattım. Verdiler...

Hizmetçi yaptığı işin yanlışlığını bilmeksizin anlatmaya devam ediyordu. Hazreti Ebubekir'se renkten renge giriyordu.

– O parayla bu yiyecekleri temin ettim işte. Nasıl, tadını beğendin mi, diye sordu.

Hazreti Ebubekir öfkelenmişti. Telâşla,

– Eyvah, neredeyse beni helâk edecektin, diye bağırdı.

Parmağını boğazına soktu. Kendini kusmaya zorluyordu. Fakat ne kadar uğraştıysa da kusamadı. Hizmetçi şaşkın şaşkın olup biteni izliyordu. Onun kusmaya çalıştığını fark edince,

– Su iç, dedi. Ancak bol su içersen kusabilirsin!

Hazreti Ebubekir bardak bardak su içti. Tekrar parmağını boğazına soktu. Nihayet midesindekileri çıkarabildi. Derin bir "Oh" çekti. Hizmetçi:

– Allah iyiliğini versin, dedi. Bunca eziyet sadece yediklerini geri çıkarmak için miydi? Bunun ne zararı vardı ki sana?

Hazreti Ebubekir elini yüzünü temizlerken cevap verdi.

– Bu lokmalarla birlikte canım bile çıksaydı, yine de onu çıkarırdım!

– !?

– Çünkü ben bir gün Resûlûllahın şöyle dediğini duydum: "Haramla beslenen vücudu ancak ateş temizler."

Hizmetli, Hazreti Ebubekir'in kendisine kızacağını bekliyordu. Ama öyle olmadı. Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh) onun bu işi kötü bir niyetle yapmadığını biliyordu. Bu yüzden daha dikkatli olması için nasihat etti.

* * *

HASTA ZİYARETİ

Bir gün Peygamber Efendimiz sahabileriyle konuşuyordu. Bir ara etrafa gözgezdirdi ve ardından,

– Bu gün içinizden kim oruç tuttu, diye sordu.

Sahabiler birbirine bakıyorlardı. Tam "Kimse oruç tutmamış." diye düşünüyorlardı ki Hazreti Ebubekir'in sesini duydular.

– Ben bu gün oruç tuttum ey Allah'ın Resûlü, dedi.

Efendimiz gülümsedi. Ardından ikinci bir soru sordu.

– Peki, içinizde bu gün hasta ziyaretine giden biri oldu mu?

Cevap veren yine Hazreti Ebubekir oldu.

– Ben bu gün bir hastayı ziyaret ettim ya Resûlûllah!

Peygamber Efendimiz bir soru daha sordu.

– Bu gün bir cenaze uğurlamaya katılan var mı?

– Ben bu gün cenaze uğurladım ya Resûlûllah, diye Hazreti Ebubekir cevap verdikçe Peygamberimizin mutluluğu yüzünden okunuyordu.

– Peki aranızdan biri bu gün bir yoksula bir şeyler verip onun karnını doyurdu mu?

Cevap veren yine Hazreti Ebubekir'di.

– Ben bu gün bir yoksulu doyurdum.

Peygamberimiz sevgiyle baktı arkadaşına ve müjdeyi verdi.

– Bu güzel davranışları bir güne sığdıran adam kesinlikle cennete girer!

TARTIŞMA

Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer'le tartışmıştı. Hazreti Ömer ona kızdı ve sırtını dönüp evine gitti. Özür dileyerek peşi sıra gelen Hazreti Ebubekir'in yüzüne kapıyı sert bir şekilde kapattı. Bunun üzerine Hazreti Ebubekir endişe içerisinde Efendimizin yanına koştu.

Peygamber Efendimiz, onun gelişinden anlamıştı bir şeyler olduğunu. Soran gözlerle baktı.

Hazreti Ebubekir olanı biteni bir solukta anlattı.

– Ya Resûlûllah, Ömer'le tartıştık. Galiba onu incittim. Özür dilemek için peşinden gittim ama affetmedi beni, diye yakındı.

Peygamber Efendimiz:

– Allah seni affetsin ey Ebubekir, dedi.

Az sonra Hazreti Ömer göründü. Aceleyle geliyordu. Hazreti Ebubekir'in kalbini kırdığını düşünüp yaptıklarından pişman olmuştu.

Efendimizi kaşları çatık bir şekilde kendine bakar görünce ürperdi. Durumu fark eden Hazreti Ebubekir araya girdi.

– Ya Resûlûllah, vallahi ben suçluyum, dedi. Ömer'i ben kızdırdım.

Efendimiz kızgın bir şekilde Hazreti Ömer'e seslendi.

– Arkadaşıma dokunmayın! Arkadaşıma dokunmayın! Ben insanları Allah'a çağırırken hepiniz beni yalanlıyordunuz. Oysa Ebubekir hiç tereddüt etmeden yanımda olmuştu, dedi.

* * *

HER CANLI TADIYOR

Hazreti Ebubekir mescitte Peygamber Efendimizi dinliyordu. Bir ara Efendimizin şöyle dediğini duydu.

– Ey insanlar! Allah'a yemin ederim ki ben şimdi Kevser Havuzu'nun başındayım. Şunu bilin ki, Rabbim, bir kuluna "İstersen sana dünyayı vereyim." dedi. Fakat O, ahireti tercih etti.

Bu sözler üzerine Hazreti Ebubekir'in tüyleri diken diken oluverdi. Ağlayarak,

– Anam babam sana feda olsun ya Resûlûllah! Babalarımızı, analarımızı, kendimizi, her şeyimizi sana kurban ederiz, dedi.

Sahabiler bu sözlere bir anlam veremediler. Hazreti Ebubekir niçin böyle söylemişti ki? Fakat bu sözlerin sebebi daha sonra anlaşıldı.

Kevser başında kendisine dünya teklif edilen fakat ahireti tercih eden kul Peygamber Efendimizin kendisiydi. Hazreti Ebubekir, bunu daha ilk anda anlamıştı. Demek ki Efendimiz dünyadaki görevini tamamlamış ve gidecekti.

Gerçekten de öyle oldu. Peygamber Efendimiz, kısa bir süre sonra hayata gözlerini yumuverdi.

Müslümanlar bir anda neye uğradıklarını şaşırdılar. Peygamberimizin öleceğini o güne kadar hiç düşünmemişlerdi.

Hazreti Ömer kılıcını çekerek haykırdı.

– Resûlûllah ölmedi! O sadece baygınlık geçiriyor. Kim O'nun öldüğünü söylerse, şu kılıçla kellesini uçururum!

Hazreti Ebubekir, Peygamber Efendimizin mübarek yüzüne son kez baktı ve gözyaşları içinde,

– Ey Allah'ın Resûlü, diye inledi. Yaşarken güzeldin, vefat edince de güzelsin. Allah'a yemin ederim ki Yüce Rabbim sana ikinci bir ölüm tattırmayacaktır!

Dışarıya çıktı. Hazreti Ömer hâlâ şoktaydı.

– Kim O'nun öldüğünü söylerse boynunu vururum. O ölmedi!

Hazreti Ebubekir araya girdi.

– Sus ey Ömer! Otur yerine! Şunu bil ki O öldü artık…

Hazreti Ömer kabullenmiyordu bunu. Göz yaşları içinde Hazreti Ebubekir'e bakarak,

– Sen de mi Ebubekir, sen de mi öyle söylüyorsun, diye inledi.

Hazreti Ebubekir cevap vermedi. Etrafındaki insanlara dönerek şöyle dedi.

– Ey insanlar! Kim Muhammed'e inanıyorsa bilsin ki O ölmüştür. Kim de Allah'a inanıyorsa bilsin ki Allah ölümsüzdür!

Hazreti Ömer sustu. Sahabiler bir kere daha hüzünle sarsıldılar. Herkes ağlıyordu. Hazreti Ebubekir konuşmasını sürdürdü.

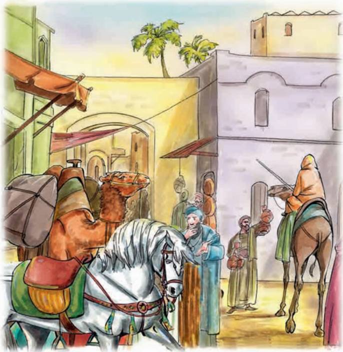
– Siz bilmiyor musunuz ki, Yüce Rabbimiz Kur'ân'da O'nun da diğer insanlar gibi öleceğini duyurmuştu. Allah Peygamberimize "Sen öleceksin; senin ölümünü bekleyen müşrikler de ölecek!" demişti.

Oradakiler bu âyeti yeni duyuyor gibiydi. Hazreti Ebubekir Kur'ân'dan bu konuya işaret eden âyetleri okumaya devam etti.

– Muhammed ancak bir peygamberdir. Kendisinden önce de bir çok peygamber gelip geçmiştir. Eğer O ölse ya da öldürülse, hemen geriye mi döneceksiniz? Kim öyle yaparsa bilsin ki Allah'a bir zarar veremez. Allah şükredenlerin mükâfatını verecektir.

Hazreti Ömer kılıcını indirdi. Olduğu yere çöktü. "Her canlı muhakkak ölümü tadacaktır." anlamındaki âyet tabi ki Peygamberimize de hitap ediyordu.

* * *

MAAŞ

Hazreti Ebubekir halifeliğin ilk günlerinde dışarıya çıkmıştı. Hazreti Ömer'le karşılaştı. Selâmlaştılar. Hazreti Ömer:

– Nereye ey Müminlerin Emiri, diye sordu.

Hazreti Ebubekir:

– Pazara, diye cevap verdi.

– Pazarda ne işin var?

– Mal alıp satacağım. Eğer para kazanmazsam çoluk çocuğumu neyle geçindireceğim?

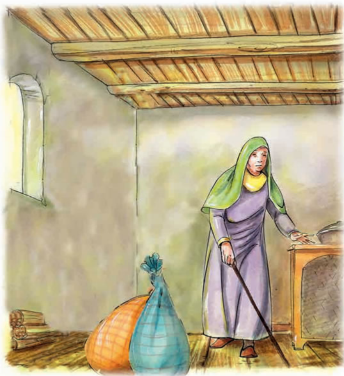
Hazreti Ömer, duyduklarına çok şaşırmıştı. Koskoca devlet başkanı nasıl olur da evinin geçim derdini çekerdi? Hemen harekete geçti. Beraberce Ebu Ubeyde'ye gittiler. Hazreti Ömer, durumu ona da anlattı.

– Ey Ebu Ubeyde, dedi. Ebubekir sadece devlet işleriyle uğraşsın. Geçim derdi çekmesin. Ona hayatını devam ettirecek kadar maaş bağlayalım.

Ebu Ubeyde kabul etti. Fakat Hazreti Ebubekir,

– Allah sizin iyiliğinizi versin, dedi. Bu maaş bana helâl olmaz ki!

Israr ettiler. Devlet işlerinin düzenli yürümesi için bunun gerekli olduğunu dile getirdiler. Hazreti Ebubekir içine sinmese de kabul etmek zorunda kaldı. O günden sonra Hazreti Ebubekir ailesinin ancak karnını doyuracak kadar bir maaş almaya başladı.

TEVAZU

Hazreti Ebubekir sokakta dolaşırken kulağına gelen sese kulak kabarttı.

– Ebubekir, eskiden işlerimizde bizlere yardım ederdi. Artık halife oldu. Bundan sonra bize yardım etmez herhâlde, diyordu sesin sahibi.

Hazreti Ebubekir konuşan kıza döndü.

– Endişelenme kızım, dedi. Ebu Kuhafe'nin oğlu hiç değişmeyecektir. Ben her zaman olduğu gibi yine işlerinizi yapmaya devam edeceğim. Koyunlarını ne zaman istersen yine sağarım, dedi.

Dediği gibi de yaptı. Sık sık gidip o kıza işlerinde yardımcı oldu. Bununla da yetinmedi. İhtiyaç sahiplerini araştırıp hepsini tespit etti. Elinden geldiğince onlara yardımcı olmaya çalıştı.

Yine insanlara yardım etme düşüncesiyle evinden çıkmıştı. Yolda kendi kendine: "Keşke bütün yoksulları doyuracak kadar varlıklı olsaydım." diye mırıldanıyordu.

Yoldan giderken bir barakaya rastladı. Bu köhne evde bir yaşayanın olup olmadığını merak etti. Kapıyı çaldığında içerden yaşlı bir kadının sesi duyuldu.

– Girin, kapı açık!

Hazreti Ebubekir usulca açtı kapıyı. Merakla içeriye baktı. Bir köşede oturmakta olan yaşlı kadını gördü. Kadın:

– Gözlerim görmez benim, dedi. Ne istiyorsun?

Hazreti Ebubekir, onun durumuna çok üzüldü. Kimi kimsesi olmadığını da öğrenince,

– Bundan sonra her sabah erkenden gelip ihtiyaçlarını ben göreceğim, dedi.

O günden sonra yaşlı kadının bütün ihtiyaçlarını karşılamaya başladı.

* * *

ORDU

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) vefat etmeden önce bir ordu hazırlamıştı. Bu ordunun komutanlığına da Üsame'yi getirmişti.

Üsame o zamanlar henüz çok gençti. Çocukluktan yeni çıkmıştı. Peygamber Efendimiz bu ordu hareket etmek üzereyken vefat etmişti. Bunun üzerine Üsame orduyu bekletti.

Hazreti Ebubekir, halife olur olmaz ordunun harekete geçmesini emretti. Fakat Medine'nin o orduya ihtiyacı olabilirdi. Çünkü bazı topluluklar Peygamber Efendimizin vefatını fırsat bilerek Medine'ye saldırabilirlerdi. Hazreti Ömer bu düşünceyi dile getirdi.

– Ey Halife, ordu Medine'de kalsa…

Hazreti Ebubekir çok kararlıydı.

– Vallahi köpeklerin, kurtların üzerime çullanacağını bilsem yine de Resûlûllah'ın hazırladığı orduyu bekletmem. Çünkü orduyu Efendimiz kendisi hazırladı. Bu yüzden de O nereye dediyse ordu oraya gidecek!

Ordu içinde bazı insanlar genç birinin komutan olmasını kabullenemiyordu. Onlara göre, orduyu daha yaşlı ve tecrübeli biri idare etmeliydi. Bu söylentiler Hazreti Ömer'in kulağına kadar geldi. Hazreti Ömer doğruca Hazreti Ebubekir'e gitti.

– Ey Müminlerin Emiri, dedi. Bazıları daha yaşlı bir kumandan istiyor.

Hazreti Ebubekir yerinden sıçradı. Hazreti Ömer'in yakasına sarıldı.

– Ne diyorsun sen ey Hattab'ın oğlu, diye haykırdı. Üsame'yi ben mi tayin ettim bu ordunun başına? Onu Sevgili Peygamberimiz kendi elleriyle ordunun başına yerleştirmedi mi? Durum böyle olduğu hâlde sen benden nasıl onun yerine başkasını koymamı istersin!

Hazreti Ömer ona hak verdi. Ordu, Üsame komutasında harekete geçti. Hazreti Ebubekir, orduyu uğurlamak için askerlerle birlikte yürümeye başladı.

Üsame ve arkadaşları at üzerindeydi. Devlet başkanının yanında yaya olarak yürümesine gönlü razı olmadı. Hemen atından inmeye davrandı. Fakat Hazreti Ebubekir ona engel oldu. Bunun üzerine Üsame, Hazreti Ebubekir'e bir at verilmesini emretti. Hazreti Ebubekir bunu da reddetti.

– Müsaade edin de ayaklarım Allah yolunda biraz tozlansın, dedi ve yoluna devam etti.

Bir süre yürüdükten sonra Hazreti Ebubekir Üsame'ye dönüp,

– Ömer'in benimle birlikte Medine'de kalmasına müsaade eder misin, diye sordu.

Üsame bir an ne diyeceğini bilemedi. Çünkü Hazreti Ebubekir babası yerinde biriydi. Üstelik devlet başkanıydı. Öyleyse Hazreti Ömer'in kalması için izin istemek yerine "Ömer benimle kalsın." demesi yeterliydi. Ama o ordu komutanından izin istiyordu.

Askerler de çok etkilenmişti bu durumdan. Böylelikle bazılarının Hazreti Üsame'ye duyduğu güvensizlik ortadan kalkmış oldu. Üsame, Hazreti Ömer için izin verdi.

Hazreti Ebubekir, orduya hitaben bir konuşma yaptı. Sözleri tam bir Müslümanın yapması gereken şeylerdi.

– İhanet etmeyin! Kimseye kötülük yapmayın! Çocukları, kadınları, ihtiyarları öldürmeyin! Yemiş veren ağaçları kesmeyin! Hayvanları gıdadan başka bir amaç için öldürmeyin. Yolda başka dinden insanların din adamlarına rastlarsanız sakın onlara zarar vermeyin! Allah'ın yardımı sizinle olsun, diye tavsiyelerde bulunduktan sonra askerleri uğurladı.

* * *

KUR'ÂN-I KERİM

Herkes seviyordu Hazreti Ebubekir'i. Kimsenin ondan bir şikâyeti yoktu. Devleti çok güzel idare ediyordu. Peygamber Efendimizin vefatından sonra ortaya çıkan ayaklanmaları bastırıp huzuru sağladı.

Kısa zamanda ordular dört bir yana gidip yeni yeni yerler fethettiler. İslâmiyet hızla yayıldı. Fakat bu fetihler için yapılan savaşlarda bir çok kişi şehit olmuştu. Bunların çoğu da Kur'ân-ı Kerim'i ezbere bilenlerdi.

Hafızların savaşlarda şehit olması Hazreti Ömer'i endişelendirdi. Bu endişeyle Hazreti Ebubekir'in karşısına çıktı.

– Savaşlarda bir çok hafız şehit oldu. Kur'ân'ı ezbere bilenlerin sayısı hızla azalıyor.

Hazreti Ebubekir de bu durumun farkındaydı.

– Ne düşünüyorsun o hâlde, diye sordu.

– Hafızları toplayalım, onların ve diğerlerinin gözü önünde Kur'ân'ı bir araya getirip kitaplaştıralım, teklifini yaptı.

Hazreti Ebubekir hemen itiraz etti.

– Ben Allah Resûlünün yapmadığı bir şeyi yapmaktan Allah'a sığınırım.

Hazreti Ömer ısrar etti. Yapılacak olan işin faydalarını anlattı. Sonunda Hazreti Ebubekir ikna oldu. Hemen hafızlar çağırıldı. Sûreler tek tek yazıldı. Kur'ân âyetleri artık bir arada ve kitap hâlindeydi.

* * *

KAVUŞMA GÜNÜ

Hazreti Ebubekir atmış üç yaşındaydı. Yani Peygamberimizin vefat ettiği yaşta. Tam iki yıldır halifelik yapıyordu. Peygamber Efendimizden ayrı oluşu Hazreti Ebubekir'i çok üzmüştü. O'nun yokluğunun sıkıntısını her gün yaşamıştı. Dostuna kavuşacağı günü iple çekiyordu. Bütün bunlara bir de devlet yönetmenin ağır yükü eklenince hastalandı. Artık son anlarını yaşıyordu. Hastalığı iyice ağırlaşınca bayıldı. Hazreti Aişe, babasının başucunda ağlıyordu. Çok geçmeden ayılan Hazreti Ebubekir kızına sordu.

– Aişe, Allah Resûlü hangi gün vefat etmişti?

Hazreti Aişe gözyaşları içinde cevap verdi.

– Pazartesi günü…

– Peki bu gün günlerden hangisi?

– Pazartesi…

Hazreti Ebubekir, Efendimizle aynı yaşta ve aynı günde vefat etmeyi umarak,

– Allah'ım, dedi. Emanetini bu gün al, diye dua etti.

Sonra Hazreti Aişe'ye baktı.

– Şu üzerimdeki elbiseyi yıkayın, tıpkı Peygamber Efendimize yaptığınız gibi beni de üç elbise içine sarın. Öylece koyun kabrime, dedi.

Hazreti Aişe güçlükle konuştu.

– Ama o elbise eski…

Hazreti Ebubekir:

– Olsun, dedi. Yeni elbiselere ölülerden çok dirilerin ihtiyacı olur. Zaten ölülerin kefeni de mezarda çürüyecektir, dedikten sonra gözlerini tavana dikerek şöyle dedi.

- Allah'a şükürler olsun ki Müslümanların başına geçtikten sonra onların bir kuruşunu bile yemedik. Yalnız şu köle, şu su çeken deve ve şu kadife

kumaş devlete aittir. Onların hepsini iade et, diye kızına vasiyet etti.

Hazreti Aişe gözyaşları içinde babasının bu isteğini kabul etti.

Vefatından kısa bir süre önce sahabinin ileri gelenlerini çağırdı. Onlara Hazreti Ömer hakkında neler düşündüklerini sordu. Hepsi de onun hakkında iyi şeyler düşünüyorlardı. Bunun üzerine Hazreti Ebubekir şöyle dedi.

– Hattab'ın oğlu Ömer'i kendi yerime halife tayin ediyorum. Onu dinleyiniz ve ona uyunuz.

Sahebeler bu teklifi tereddüt etmeden kabul ettiler.

Hazreti Ebubekir Rabb'ine ve Peygamber Efendimize kavuştu. Geride miras olarak sağılan bir deve, bir de hizmetçi bırakmıştı.

Cenazesi eşi tarafından yıkandı. Namazını yeni Halife Hazreti Ömer kıldırdı. Ve nihayet bu şanlı sahabi en yakın arkadaşı olan Sevgili Peygamberimizin yanına defnedildi. Hayattayken hep omuz omuza oldukları gibi kabirde de yan yanaydılar.

Hazreti Ömer, vasiyet üzerine devletin başına geçtiğinde kendisine bir testi getirildi. Hazreti Ömer merakla sordu.

– Nedir o?

– Hazreti Ebubekir'in hayattayken aldığı maaşların fazlasıdır. Bunları sana teslim etmemizi vasiyet etti, dediler.

Hazreti Ömer testiyi boşalttı. Ortaya yığılan bir miktar parayı görünce gözyaşlarını tutamadı ve şöyle dedi.

– Ey Ebubekir, Allah sana rahmet etsin! Kendinden sonrakine yaşanması çok zor bir örnek bıraktın, dedi.

O, çocukluğundan gençliğine, gençliğinden ihtiyarlığına kadar hep güzel yaşadı. Atmış üç yıllık ömrünü hep iyiliklerle süsledi. Allah ve Resûlü ondan memnun oldu, O da Allah ve Resûlünden… Böylece peygamberlerden sonra insanların en büyüğü olma şerefini kazandı.

Onun hakkında Sevgili Peygamberimizin söylemiş olduğu şu sözler kıyamete kadar unutulmayacaktır.

– Hiç kimsenin, mükâfatını vermediğimiz bir iyiliği kalmamıştır. Yalnız Ebubekir hariç! Onun öyle iyilikleri vardır ki, mükâfatını Cenâb-ı Allah kıyamet günü verecektir!

* * *